

7. BILLEDE

Regibemærkning. Der høres stemningsgivende musik af Mozart fra hans “Don Giovanni” uden sang, enten elektronisk via højtalere eller live med en eller flere kammermusikere, der spiller musikken i en transskriberet udgave. - I den ene side af scenen ser vi oplæseren, der sidder ved et bord eller står ved en pult og skriver i hånden, på skrivemaskine eller ipad. - Når musikken holder op, står han klar med nogle sider papir eller en ipad, og begynder, med front ud mod publikum, at læse op af teksten. - I den anden side af scenen gøres der sideløbende klar til at skildre besøget i onklens hus. - Etableringen af det scenografiske foregår i et roligt tempo og kan ses af publikum. - I forløbet kigger oplæseren af og til over på de agerende, og af og til vil de – for at understrege et eller andet eller af hensyn til tidsforløbet – kunne frysese i deres stillinger. - Når oplæseren er færdig med at læse op, begynder musikken og det næste billede.

Nu er jeg i lovlig besiddelse af Cordelia, har tantens samtykke og velsignelse og er blevet gratuleret af venner og slægtninge. Nu er krigens besværligheder forbi. Nu begynder fredens velsignelser.

Hvilke tåbeligheder! Som om tantens velsignelse og vennernes gratulationer er i stand til, i en dybere forstand, at sætte mig i besiddelse af Cordelia ... som om elskoven, som sådan, har en modsætning i sig mellem krigstid og fredstid.

Det er snarere sådan, at elskoven forkynder sig i strid, og når der ikke er kamp i elskoven, er den ophørt.

I besiddelse af hende er jeg. Det er sandt. Nemlig i juridisk og spidsborgerlig forstand. Men for mig er det intet. Jeg har langt renere forestillinger. Hun er forlovet med mig, det er sandt. Men hvis jeg ud fra det vil slutte, at hun elsker mig, er det en skuffelse, thi hun elsker overhovedet ikke.

Jeg er i lovlig besiddelse af hende, og alligevel er jeg ikke i besiddelse af hende, ligesom jeg meget vel kan være i besiddelse af en pige uden at være i juridisk besiddelse af hende.

Når elskoven vågner i hendes sjæl, gennemskuer jeg den, lytter den ud af hende ved hjælp at alle elskovens stemmer.

Jeg finder ud af, hvorledes den viser sig hos hende, aflurer dens fremtoning og danner mig selv i lighed dermed. På den måde er jeg umiddelbart til stede i den historie, elskoven gennemløber i hendes hjerte.

Cordelia sidder i sofaen ved tebordet, jeg på en stol ved hendes side. Der er en svag morgenbelysning, og en forklarende højtidelighed iler hen over situationen.

Hun er tavs. Der er ikke noget, der afbryder stilheden. Mit øje glider langsomt hen over hende, ikke begærende, det ville være for vovet. Som en sky over marken, glider der en fin og flygtig, stigende og synkende rødmen over hende.

Hvad betyder denne rødmen? Er det elskov, er det længsel, håb eller frygt, thi hjertets farve er rød. På ingen måde. Hun undrer sig, forundrer sig ... ikke over mig, det ville være for lidt at byde hende; hun forundrer sig; ikke over sig selv, men i sig selv, hun forvandles i sig selv. Og et sådant øjeblik kræver stilhed.

Et sådant øjeblik skal ikke forstyrres af refleksion; skal ikke forstyrres af lidenskabelig larm. Det er, som om jeg ikke er til stede, og dog er min tilstedeværelse betinget af hendes indadvendte forundring. Mit væsen er i harmoni med hendes. Og i en sådan tilstand dyrkes og tilbedes en ung pige ligesom en guddom, det vil sige ved tavshed.

Hvor har naturen dog kongeligt udstyret Cordelia. Hendes bløde former, hendes dybe kvindelige uskyld, hendes klare øjne, alt beruser mig ...

Det er en stor lykke, at jeg har min onkels hus. Det er her, jeg tager de unge piger, jeg vil forføre, med på besøg. Ligesom der i skræddernes forsamlingshus kun er skræddere, er der her hos min onkel udelukkende forlovede par.

Det er et forfærdeligt kompagni af forlovede at være sammen med, og jeg kan godt forstå, at Cordelia bliver utålmodig. Når vi alle er samlet i min onkels hus, stiller vi 10 par foruden de bataljoner, der udefra kommer til byen til højtiderne for at nyde forlovelsens glæder.